

Menneskets Liv, som en Strid.

Lagen i Betragtning,

Da

Den i Livet Vel-Agtbare og Vel-Renomered Skipper,

Uu Himmel = Salig

SR. Hans Hansen Ramsvigen,

Som en stridende Siel paa Jorden, blev en triumpherende Siel
udi Himmelens,

Da han,

efter Legemets udstanden Smerte og Udmattenhed,
fandt en evig Forlossning i Himmelens,

Da

Sielen qvitterede dette Jordiske Stov-Boelig, og Legemet blev ved
et Sorge-Comitat geleidet og nedadt ndi Sit Hvile-Sted og Sove-Kammer
udi Burnes-Kirke, den 12te Julii 1765.
til en øresuld Opstandelse paa Forsamlings-Dag.

Til

Sidste Ære-Minde
forsattet udi sterste Eensoldighed
af
den Igienlevende,
der altid
Haaber paa Herren.

Imprimatur,

J. RENNORD.

BÆRGEIT.

Etrykt hos Kongel. Majestts. privilegered Bogtrykker, Christoph. Kochett.

BN 618

Gabelsen GUD lod jo Verden udstaffere
Med Urter, Græs og Løv, og andet saadant mere;
Men intet skabet er af alt det Jordens bær,
Som jo Forandring har, og minde vil enhver.

Ja, om Forandringer Exempel vi kan have,
Alt om den fromme Mand, som endet har sin' Dage;
Ham Døden føldet har, Hans Legem hen til Stov
Og Sielen hos sin GUD staaer nu med Palme-Lov.

GUD prøvet Ham en Tid nu i Hans sidste Dage
Med Kors og Smerte stor, der mon Hans Legem plager
Ja og med Naamenhed, som vel Alrsagen gav
Alt til den langsom Død at komme til Sin Grav.

Naar vi til Verden skal, først vi faaer den i Øye,
Da Graaden bryder frem tilkiende giver Møye,
Ja Graad og Klage er det første vi kan tale
Det og det sidste blir, naar endes skal vor Dage.

Ja, vores heele Ven, og vores heele Vandring
Den er jo fuld af Strid og daglig i Forandring;
Saa var og deres Ven, som Canaan ind Skuld' tage
Lad os erindre det, og Verden plat forsage.

Hvad figer og vel Job? Hvad andet vil han lere,
End vi paa Jordens her i Strid maa altid være?
Den fromme Jacob med han saadan Ord kan tale:
Alt ringe, ond og saa har været her Hans Dage.

Skuld' Canaan tages ind, hvor Israelsordum boede,
Det maatte skee med Strid, det blev en med det Gode;
Det samme ventes maa, om vi vil Himlen have,
Vi stride maa dersor, om vi den ind skal tage.

Ja, Syrak lige saa udi sin Bog han skriver:
Et Aag er paa os lagt fra første Dag vi bliver
Til denne Verden fød, til vi skal reyse hen,
Til Døden Skilsmis gior, GUD henter Sielen hem.

Alt saadant gaaer os læt i Verden her af Glemme
Det, som skuld' tænkes paa, det tar vi en til Giemme;
Dersor veed mangen en i Verden ikke af,
For han i Striden staaer, og legges ned i Grav.

Ja, salig er den Mand, som her taalmodig siger,
Naar Fristels' kommer paa, at han da mandig strider,
Naar han er prøvet her, da skal han Kronen faae,
Hans Hansen det har gjort, er en at twile paa.

Vil nogen sige her, Han standet har sin Prøve
I denne Verdens Strid, sin Mandighed at øve,
Ja vil de sige det, da siger jeg om Ham:
Sin Prøve har han staet i Ild, saa vel som Vand.

Hvor mangen grusom Tid, hvor mangen stolten Bolge
Har Han for Dyne seet, der monne Ham forfolge?
Han holdt Sig mandelig, som det Ham vel anstod,
Ja om den mørke Nat fandt for Sig Hapnen god.

Ja, David havde dem, hvor over han maatt' flage, Ps. 132. 1 v.
Hans Hansen har og haft de samme Sine Dage,
Han havde mangen een, i Duet var Hans Ven
Men, naar de vendet sig, var Venstabet alt hen.

David beviiste got mod Saulus alle Dage, 1 Sam. 24-26 Cap.
Men Saulus derimod beviiste David Plage;
Hans Hansen har beviist her mangen meget got,
Naar han Sig om har seed, har de beteed Ham Spot.

Han tiente mangen een, dog det blev en paaskionnet,
I staeden for alt Got med Falsched her belønnet;
Det er den Tak, man faaer af denne Verden slem,
Naar man først tiener een, da blir man dens Uven.

Han talte friligt ud, hvad han i Hiertet meente,
Han had til ingen bar, Sin Tid han her vel endte;
Det gaaer gemeenslig saa, naar Sandhed tales skal,
Uvenner man da faaer, vel mange udi Tak.

Hvor mangen rose kan, nu han mon herfra træde?
Hvor mangen Lastefuld den Tid han sad med Glæde?
Dog det mig troste kan han med Johannes hav
En Caracteer af Gud paa Graven aabenbar.

Af Uvedkommende har ingen til at flage,
Oprigtig, Erlig, Tro var han i Sine Dage;
Han en fortrænget har i Verden nogen Mand,
Hans Hierte var opladt til den nødtørstig Stand.

Ja, al Oprigtighed, ja og en redlig Vandl
Var jo hos denne Mand i al Hans Værk og Handel,
Han laante mangen Huus, gav mangen Hungrig Brød,
Ja hver som tiente Ham, led heller ingen Nød.

Med Vægten og med Maal kan man Ham det paasige,
Mens han i Verden var en ret Nathanel's Lüge; Joh. Ev. 1 C. 48 v.
Han heller ikke skuld' nogen Boldsomhed øve,
En nogen fattig Mand i fra sit Gods berøve;

Men heller hilpet dem udaf det han mon have,
Hvad de begierede de sik med sig til bage,
Han satte meget ud imens han levet her,
Hvad sik han vel derfor? ja eyen Skillings Værd.

Ramsbigen var et Stæd, da Salig Maren levde,
Ja med Godgjørenhed mod mange Hun sig tede:
Hvor mangen Betler-Stav vel da for Dørren kom,
De gif ey grædende, og ey med Haanden tom.

Ach hvad Forandring kan vel Verden ikke tage
Alt paa en korten Tid, kun lidet er tilbage?

At Han, som hilvet har saa mangen fattig Mand,
Nu her til sidst igien sad i bedrovet Stand.

Hvem skal man saadant nu paa dette Sted tilskrive?
Hvem er Alarsag dertil, at det saa slet skuld' blive?

Jeg svarer gandske fort, og udaf Tanker hen:

Anledning selv Han gav, Alarsag var Hustruen.

Jeg skriver ikke meer, Alarsag veed hver til dette,
Det giøres ej behov i Verset til at sætte;

Betænker Enden vel! saa lyder Skrifstens Ord,

Det Ham ehilde gaaer, mens Han er til paa Jord. S. B. 7C. 37v.

Gud see da evig Tak, som lukket til hans Øye,
Hans Legem og Hans Siel er frie fra Graad og Møye,
Hans Hansen lykkelig her fra til Himlen griberet
Hans Regenstab er giort, Hans Skyld den er klareret.

Hav Tak, Du fromme Mand! for det, Du her mon være,
Din aldrende Graa-Haar til Graven reist med Ere;
Jeg ønsker derfor her, vi samles maa med Glæde,
Naar Eiden her er endt, for Gud maa glad fremtræde,

Ach! gid vi alle maa paa sidste Dagen agte!

I hvad vi tager for, vor Død ret at betragte;

Saa har det ingen Nød, saa gaaer det os her vel,
Naar Flytte-Eiden er, Gud glæde da vor Siel!

Grav-Skrift.

Hans Sovestæd og Hvile-Kammer,
Det betægner Kisten her,
Dorren er tilslaget med Hammer,
Ingen kommer der ind meer.
Ingen skal Ham nu opvække,
Før end det behager Gud;
Lad kun Jorden Ham bedække,
Han dog komme skal derud.
Naar vi saaer den Røst at høre:
Kommer nu i Døde frem,
Da skal Han Sig hastig røre,
Og forlade Gravens Hjem.

